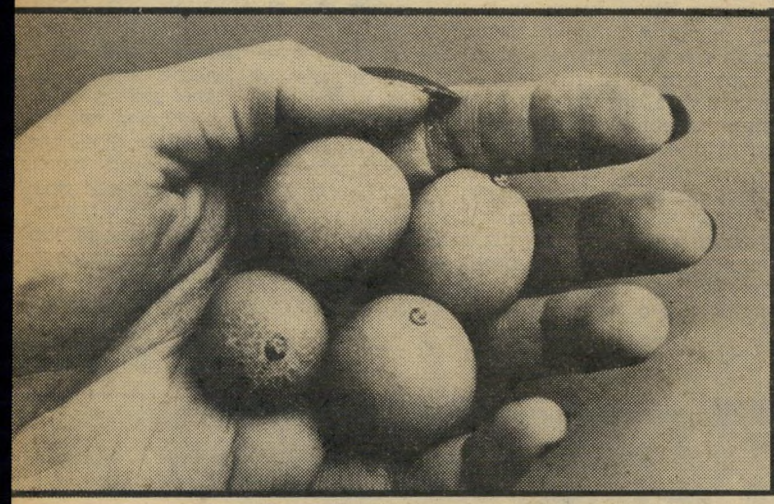

טעם החיים תפוזים סיניים - קומקוואט

קומקוואט - גמדים

תם לניחוח בתוך ריבת-מירקחת מעל בית. הירקן היה דורש ארבעים ל"י לקי קומקוואט כזה, ואפילו לא מסמיק. א חושבת שזאת שאלה של אימונים. כמ המון שנים הוא נוקב מחירים שכולל והוא בטח כבר רגיל.

בדוכנו של ירקן ירקן אחד בכרייהודה, ניתן להשיג תפוזים סיניים נפלאים. ש אותם אוכלים על קליפתם העדינה, המ תוקה והמבושמת. הם משגעים, ואין כמו

בריאות נפלא למשתעלים

עושה-עושה-עושה-עושה. פיורה אמי אינ פרמצייה בכל הבית. טוב, זה לא חדשות, אמרתי לה, אבל היא בשלה. ממשיכה להשתעל. מה לא נתתי לה, רק שתפסיק עם הקר לות האיומים. תה עם דבש, תה עם לימון, לימון עם סוכר, סירופ של בית-מירקחת - שום דבר לא עזר. אפילו הכרחת אותה, בעונג רב, לשתות את הגוגל-מוגל הכי מגעיל בעולם, שהכנתי לפי מירשם שהיא בעצמה המציאה, והרסה לי איתו את כל הילדות, אבל גם זה לא עזר. לא נותרה לי ברירה אלא לצלצל לרבי-מג הראשי, "סכתא", הודעתי לה בטלפון, "הבת שלך משתעלת פרוע. היא פשוט לא מפי סיקה עם זה. מה לעשות?" אחרי שורה של בדיקות היסטוריות שכל מטרותן לוודא שבתה עדיין בין החיים, ושלא מרמים אותה, הסכימה סבתתי לספר לי מה עור שים.

עיצוב פנים אלף לילה ולני

בעיר הזו היה ופועלת בחורה כאשר אהבתי: כולה רעש וצילצולים, הוות חיים ושיגעון. מגיעה לכל מקום כמו סופה, ומשאירה אחריה נתיבים חרוכים בטעם עוד. שמה של מיוקת האנגריה השופעת הזו הוא לני אורן. היא דוגמנית מצליחה, סוכנת אופנה כישרונית, ונוסף על כך ומעל לכל, היא בעלת מישפחה. אם מישהו ישאל איך אפשר לנהל מישפחה בטמפו כזה, התשובה פשוטה. ילד אחד היא לוקחת תחת בית-שחי אחד, ילד שני תחת בית-שחי שני, את הבעל היא מעמיסה על הראש, ודוהרת. באחרונה פלשה לני לתחום-פעולה נוסף - יצירת כרייהרמון זרוקים, שהם הצעקה האחרונה בעיצוב הבית. כל כך היא ממציאה לחוד, תופרת, רוקמת ומעצבת עם חותם וחתימה אישית. אחר הבדים המייחידים היא נוברת בשוק-הפישפשים, ואין מומחית ממנה בציד תחרות וקטיפות עתיקות. כל העסק המשגשג התחיל בכך שהיתה מעצבת פינות של כיף לחברים. האנושות התחילה לאהוב מאד-מאד מה שהיא עשתה, וכיום כבר תולשים אותה בעניין מכל הצדדים. "מה לעשות" היא מצטחקת, וממשיכה להוריד כרים על העולם.

לני אורן ואלף כריה

ראשי של מיסעדה תליאבית מעולה, הגובה מחירים אסטרונומיים עבור תבי שיליה ועדיין מלאה עד אפס מקום. וזה הפטנט: קונים סטייק פילה טרי, מאחסנים בתא ההקפאה, התוך לפרוסות, עטוף היטב בניילון, במשך חודש וחצי. אחרי חודש וחצי מעבירים את פרוסות הסטייק לתוך סיר קטן, מכסים אותן לגמרי בשמן רגיל עמוק, ומאחסנים למשך עשרה ימים נור ספים, כשמדי פעם הופכים אותן בתוך השמן - בתא המקרר הרגיל, לא בהקי פאה. מוציאים כעבור עשרה ימים, מנגבים, מחכים עד שהפרוסות מתחממות לטמפר

פסוקו של

מוטי הופמן

"היודים הכי טובים של האשה היתהלומים, ושל הגבר - חשבוניות-הבט שלו." "כן, זאת טרגדיה עתיקה," מע מאן-דהוא נשוי ומונוסה. "בכל פעם לאשתי נולד ילד ידד קטן, מתפגר בבן שלי ילד גדול."

אורי ידירתי

בעירי ואני מאוהבים מאד, אב לפעמים אנחנו רבים, ואז הן מרים עני יד. איך להתייחס, ומ לעשות לזה?

משאלתך אני מסיקה, שבעלך אינו מש תייך על הגזע המרביץ לאשה מסיבות ש מסורת, בצורה מאורגנת. אם הוא כן שייך הדבר היחיד שביכולתך לעשות הוא לד ציב רווחים משמעותיים בניכום, כשגם ג מפריד באמצע, ליתר ביטחון. קל מא להציע גירושין, אך קשה מאד לבצע. לכן, בכל מיקרה של הפעלת שיכנועי גופניים, ככל שזה יישמע מטורף ומסוכן מומלץ לעזוב את תפקיד הפאטמה, ולהר ביץ חזרה. למכות יש מקום בתוך מיסגרת הני שואין רק בתנאי שהן לובשות אופי ש התגוששות חופשית. "תפוס כפי יכולתך - זור המוטו. מי יודע, אולי בלהת הקר תתפסי משהו בעל ערך, והתוצאה שתת קבל או תהיה בעלת ערך גדול עוד יותר

בישולים

שישו ושימחו אין

אני, חמישה שבועות מהיום רצוף - מתהוללת במיסעדות. טעייערע גבס, איך הסתדרתי בלעדיך עד היום?

גבס! גבס!

בלהט הוויכוח נאלץ אגרופי לשכנע, כיוון שטיעוני הרופפים לא הצליחו. הרמתי את ידי חמינית, ובכל כוחי הנחתי זאפטה על השולחן. שניה מאר חר יותר כבר זחלתי על ארבע, בחיפושים אחר אצבעותי שהתפזרו. "אין לך שום שבר!" זעי הבעל, כיוון שכל תינוק יודע ששבר מנצח. "אין לך שום שבר," קבע הרופא ה" חביב, ושלה אותי הביתה עם צרור קומי פרסים. התבישתי לחזור בידיים ריקות, כיוון שאז הייתי מוקעת בתור מגייסת מחלות שווא לצורך ניצחונות שפלים - דבר שכל אחד במישפחתנו עושה, אך נהר מאד שלא להיותפס. מובן שברוב יאושיו התעקשתי על צילום.

איך חוסכים בהסברים

"לא נראה לי שיש לך שבר," אמר רנטגנולוג, הביט בנגטיבים, ומייד איתר אותו. שבור, שבור קומפלט. חזרתי הביתה, מנפנת עוד מרחוק בכפפת הקסיוס קלוי האדירה. "הצליח לך," קינא אלופי פנים מוכר-כמות, ופנה בהכנעה לקבל את עול ה" גורל: חמישה שבועות גבס, והוא לא צודק בכלום. למיטבח - בינתיים, שלום.

פטנטים

איך מקבלים סטייק פילה

רק כמו קצפת

עושים לו כל מיני פטנטים. עושים לו כל מיני פטנטים. מעולם לא הבנתי כיצד קורה הדבר, שסטייק פילה המוגש במיסעדת יוקרה נמס תחת המזלג ואותו בשר פילה עצמו, כשר הוא מוגש אצלי בבית, מצריך עזרה מאי סיבית של כל מיני אינסטרומנטים נוסף של המזלג כדי שיהיה ראוי לאכילה. את תעלומת הפילה הנמס פתר לי שף